

**[Steffensen.]**

ude omkring. Det ligger jo i demokratiets natur, at der må agiteres for bestemte opfattelser, for eller imod forskellige ting.

Må jeg spørge den højtærede minister: Kan den omtalte samtale i det hele taget foregå på lige vilkår? Tænk på den unge mand, der kommer ind i lokalet; han kan føle sig genert overfor den store forsamling, han kan føle sig afklædt, også i bogstavelig forstand. Jeg ser i alt fald sådan på det, at det ikke kan blive en samtale under lige vilkår. Derfor mener jeg, det er uheldigt, når den højtærede minister giver udtryk for, at en sådan ordveksling — selvom man kalder det en samtale — skal foregå på sessionen. Når en ung mand har taget det standpunkt, at han ikke vil gøre militærtjeneste, må man respektere det, og så mener jeg, en sådan samtale er unødvendig.

Lad mig sige til det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle), at jeg heller ikke er militærnægter, så det er ikke af den grund, jeg taler imod lovforslaget.

**Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller):** Til det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) vil jeg først sige, at ingen af os principielt kan blive uenige om, hvad krig er. Det, som er det afgørende for mig, er, at så længe nogle folk vil eller i alt fald truer med at ville herske over andre, er det måske uundgåeligt, at en krig kan komme; i så fald er det vel at foretrække, at de størst mulige kræfter og de flest mulige mennesker er villige til at sørge for, at krigens udfald ikke bliver det, at der bagefter ikke er noget demokrati eller mulighed for overhovedet at leve på demokratiske grundsætninger.

Til det ærede medlem hr. Steffensen — der i alt fald, sådan opfattede jeg ham, mente, at der måtte være et bestemt formål med det, han kalder krydsforhøret på sessionen — vil jeg gerne sige, at den, der ønsker at være militærnægter, fremstiller sig på sessionen med en erklæring derom, attesteret af to personer, der kender ham. Denne erklæring kan, hvis sessionschefen ønsker det, søges nærmere begrundet ved de spørgsmål, han kan stille den fremstillede. Formålet er selvfølgelig at blive klar over, hvilken alvor der er i standpunktet. Det synes jeg i og for sig ikke er urimeligt, og der kan ikke være sket nogen større skade derved, når man hører, at i 1949 blev samtlige begæring, som blev fremsat, taget for gode varer, og i 1950 blev kun tre af de fremsatte begæring forkastet. For året 1951 har vi endnu ikke

resultaterne, men man kan jo nok forstå, at det drejer sig om forholdsvis små tal. Ved sessionen sidder der jo repræsentanter for kommunerne og dermed folkevalgte, som nok skal vide at holde et vågent øje med, at intet misbrug finder sted. Jeg tror, alle kan føle sig beroligede på militærnægternes vegne.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Lovforslagets overgang til anden behandling*

vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

*Første behandling af forslag til lov om tilføjelse af nyt kapitel (VIII a) til lov nr. 235 af 30. april 1946 om byggeri med offentlig støtte, som senere ændret.*

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 1341).

Lovforslaget sættes til forhandling.

**Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller):** Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at forelægge forslag til lov om ændring i byggestøtteloven, for så vidt angår kapitel VIII a.

Kapitel VIII handler om de vilkår, som det private byggeri har, i modsætning til kapitel II, der handler om de vilkår, som det almennyttige byggeri har. Både kapitel II og kapitel VIII bygger på det princip, at staten yder lån efter de offentlige prioriteter op til en bestemt lånegrænse, der for det almennyttige boligbyggeri er sat til 97 pct. og for det private byggeri til 90 pct. Samtidig ydes der betydelige rentelempelser i forhold til lånets grundrentesats. Disse betydelige lempelser, som betyder billige penge for byggeriet, og den omstændighed, at man går så højt op med udlånene, som man gør, har ført til, at meget stærke kontrolbestemmelser stadigvæk har måttet være i anvendelse, for at man kunne sikre sig, at statens midler blev anvendt på en helt ud forsvarlig måde. Det har ofte i den diskussion, der har stået om, hvorvidt denne byggestøttelovgivnings principper er ønskelige og holdbare, været fremhævet, at der i byggestøtteloven mangler det, som vi kendte tidligere, nemlig at bygherrerne byggede med en betydelig egenindsats i økonomisk henseende og dermed med en risiko, som tvang dem til at vise den største sparsommelighed og økonomi i deres byggeri.